

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα Ένα

Το Προφητικό Υφαντό: Αποκαλύπτοντας τα Τέσσερα Βδελύγματα του Ογδοου Κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ και τη Σημασία τους στη Σύγχρονη Εποχή

Jeff Pippenger

2024-02-04

Οι τέσσερις βδελύξεις του όγδοου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύουν τις τέσσερις γενεές του σύγχρονου Ισραήλ, και η αρχή του σύγχρονου Ισραήλ προτυπώθηκε από την αρχή του αρχαίου Ισραήλ. Και οι δύο αυτές αρχικές ιστορίες μαρτυρούν για το τέλος του σύγχρονου Ισραήλ κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής. Οι δύο απαρχές του Ισραήλ, τόσο του αρχαίου κυριολεκτικού όσο και του σύγχρονου πνευματικού, μαρτυρούνται από την αρχική ιστορία του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, καθώς αυτό αποχωριζόταν από τον Ιούδα.

Όταν ο αρχαίος Ισραήλ κατασκεύασε τον χρυσό μόσχο, μόλις είχε εξέλθει από την Αίγυπτο σε εκπλήρωση μιας προφητείας που δήλωνε ότι ο Θεός θα τους καθιστούσε βασίλειο. Η ιστορία του Ιεροβοάμ, του πρώτου βασιλέως του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, περιλαμβάνει ακριβώς εκείνα τα χαρακτηριστικά. Ο Ιεροβοάμ είχε διαφύγει στην Αίγυπτο από την οργή του Σολομώντος. Είχε λάβει μια προφητική υπόσχεση από τον προφήτη Αχιά ότι θα καθίστατο βασιλεύς επί των δέκα από τις δώδεκα φυλές. Προτού εκπληρωθεί η προφητεία, ο Ιεροβοάμ θα κατέφευγε στην Αίγυπτο, ώστε να απομακρυνθεί από τον Σολομώντα, έως ότου ο Σολομών πέθανε.

Καὶ ἐγένετο κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὅτε ὁ Ἱεροβοάμ ἐξῆλθεν ἐξ Ἱερουσαλήμ, ὁ προφήτης Ἀχιά ὁ Σηλωνίτης τὸν εὔρεν ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ἐκεῖνος ἦτο ἐνδεδυμένος ἱμάτιον καινόν· καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἦσαν μόνοι ἐν τῷ ἄγρῳ. Καὶ ὁ Ἀχιά ἔλαβε τὸ καινὸν ἱμάτιον τὸ ὄν ἐπ' αὐτόν, καὶ διέρρηξεν αὐτὸ εἰς δώδεκα τεμάχια· καὶ εἶπεν πρὸς τὸν Ἱεροβοάμ, Λάβε εἰς σεαυτὸν δέκα τεμάχια· διότι οὕτως λέγει Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ· Ἴδου, ἐγὼ θέλω διαρρήξει τὴν βασιλείαν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ θέλω δώσει εἰς σὲ δέκα φυλάς· (πλὴν μίαν φυλὴν θέλει ἔχει διὰ τὸν Δαβὶδ τὸν δοῦλόν μου καὶ διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν πόλιν ἣν ἐξέλεξα ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ·) διότι με ἐγκατέλιπον καὶ προσεκύνησαν τὴν Ἀστάρτην, τὴν θεὰν τῶν Σιδωνίων, τὸν Χεμῶς, τὸν θεὸν τῶν Μωαβιτῶν, καὶ τὸν Μιλχόμ, τὸν θεὸν τῶν υἱῶν Ἀμμών, καὶ δὲν περιεπάτησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς μου, ὥστε νὰ πράττωσι τὸ εὐθὲς ἐνώπιόν μου, καὶ νὰ φυλάττωσι τὰ προστάγματά μου καὶ τὰς κρίσεις μου, καθὼς ἔπραξεν Δαβὶδ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Πλὴν δὲν θέλω λάβει ὅλην τὴν βασιλείαν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ· ἀλλὰ θέλω καταστήσει αὐτὸν ἄρχοντα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ, διὰ τὸν Δαβὶδ τὸν δοῦλόν μου, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα, διότι ἐφύλαξε τὰς ἐντολάς μου καὶ τὰ προστάγματά μου· ἀλλὰ θέλω λάβει τὴν βασιλείαν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ θέλω δώσει αὐτὴν εἰς σὲ, τουτέστι δέκα φυλάς. Καὶ εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ θέλω δώσει μίαν φυλὴν, διὰ νὰ ἔχη Δαβὶδ ὁ δοῦλός μου λύχρον πάντοτε ἐνώπιόν μου ἐν Ἱερουσαλήμ, τῇ πόλει ἣν ἐξέλεξα εἰς ἑμαυτὸν, διὰ νὰ θέσω τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ.

Καὶ θα σε λάβω, καὶ θα βασιλεύσεις σύμφωνα με ὅλα ὅσα ἐπιθυμῆ ἡ ψυχὴ σου, καὶ θα εἶσαι βασιλιάς ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ. Καὶ θα συμβεῖ, ἐάν υπακούσεις σε ὅλα ὅσα σε προστάζω, καὶ περπατήσεις στις οδοὺς μου, καὶ πράξεις ὅ,τι εἶναι εὐθὺ ἐνώπιόν μου, τηρώντας τα

προστάγματά μου και τις εντολές μου, όπως έπραξε ο Δαβίδ ο δούλος μου, τότε θα είμαι μαζί σου και θα οικοδομήσω για σένα βέβαιο οίκο, όπως οικοδόμησα για τον Δαβίδ, και θα δώσω σε σένα τον Ισραήλ. Και γι' αυτό θα ταπεινώσω το σπέρμα του Δαβίδ, όχι όμως για πάντοτε. Ο Σολομών λοιπόν επεζήτησε να θανατώσει τον Ιεροβοάμ. Και ο Ιεροβοάμ σηκώθηκε και έφυγε στην Αίγυπτο, προς τον Σισάκ, βασιλιά της Αιγύπτου, και έμεινε στην Αίγυπτο έως τον θάνατο του Σολομώντος. Τα δε λοιπά έργα του Σολομώντος, και όλα όσα έπραξε, και η σοφία του, δεν είναι γραμμένα στο βιβλίο των πράξεων του Σολομώντος; Και ο χρόνος κατά τον οποίον εβασίλευσεν ο Σολομών στην Ιερουσαλήμ επί παντός του Ισραήλ ήταν σαράντα έτη. Και ο Σολομών εκοιμήθη μετά των πατέρων αυτού, και ετάφη στην πόλη του Δαβίδ του πατέρα αυτού· και ο Ροβοάμ ο υιός αυτού εβασίλευσεν αντ' αυτού. Α' Βασιλέων 11:28–43.

Κατά τον θάνατο του βασιλιά Σολομώντα, το βασίλειο επρόκειτο να διαιρεθεί, και ο Ιεροβοάμ επρόκειτο να γίνει βασιλιάς επί των δέκα βόρειων φυλών, ενώ ο Ροβοάμ, ο υιός του Σολομώντα, επρόκειτο να είναι βασιλιάς στην Ιερουσαλήμ. Πριν πραγματοποιηθεί η διαίρεση των φυλών, ο Ιεροβοάμ έπρεπε να εξέλθει από την Αίγυπτο.

Και ο Ροβοάμ έπορεύθη εις Συχέμ· διότι πᾶς ὁ Ἰσραὴλ εἶχεν ἔλθει εἰς Συχέμ, διὰ τὸν καταστήσῃ βασιλέα. Καὶ ἐγένετο, ὅταν ὁ Ἱεροβοάμ υἱὸς τοῦ Ναβάτ, ὃς ἦτο ἔτι ἐν Αἰγύπτῳ, ἤκουσε τοῦτο, (διότι εἶχεν φύγει ἀπὸ προσώπου τοῦ βασιλέως Σολομώντος, καὶ ὁ Ἱεροβοάμ κατῴκει ἐν Αἰγύπτῳ,) ὅτι ἀπέστειλαν καὶ ἐκάλεσαν αὐτόν. Καὶ ἦλθεν ὁ Ἱεροβοάμ καὶ πᾶσα ἡ σύναξις τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ἐλάλησαν πρὸς τὸν Ροβοάμ, λέγοντες· Ὁ πατήρ σου ἐβάρυνε τὸν ζυγὸν ἡμῶν· τώρα λοιπὸν κάνε ἐλαφρότερη τὴν βαρεῖα δουλεία τοῦ πατρός σου καὶ τὸν βαρὺν ζυγὸν του, τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ θὰ σὲ δουλεύωμεν. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Ἀναχωρήσατε ἔτι διὰ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἐπανεέλθετε πρὸς ἐμέ. Καὶ ὁ λαὸς ἀνεχώρησεν. Α' Βασιλέων 12:1–5.

Η διήγηση τού πώς ο Ροβοάμ ενήργησε τόσο ανόητα κατά τη διάρκεια των τριών ημερών, αποδίδει την ευθύνη στην ανόητη απόρριψη από μέρους του της συμβουλής των πρεσβυτέρων· όμως ο χωρισμός των φυλών είχε προφητευθεί, και έτσι θα συνέβαινε με τον έναν ή τον άλλον τρόπο. Αξίζει να σημειωθεί εδώ, για ένα μελλοντικό άρθρο, ότι η διαδικασία του χωρισμού προσδιορίστηκε συγκεκριμένα ως τρεις ημέρες. Τα δύο βασίλεια γίνονται και πάλι ένα βασίλειο κατά την ιστορία των Μιλλεριτών, και όταν οι βόρειες και οι νότιες φυλές γίνονται ένα βασίλειο κατά τη διάρκεια της Μιλλεριτικής ιστορίας, η οποία είναι η χρονική περίοδος της αφίξεως των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκατέσσερα. Αυτοί οι τρεις άγγελοι στη Μιλλεριτική ιστορία προτυπώθηκαν από τις τρεις ημέρες της αποφάσεως του Ροβοάμ. Εκείνα τα σαράντα έξι έτη, όταν οι τρεις άγγελοι έφθασαν από το 1798 έως το 1844, ήταν επίσης οι τρεις συμβολικές ημέρες, για τις οποίες ο Χριστός είχε δηλώσει στο κατά Ιωάννην, κεφάλαιο δύο, ότι θα απαιτούνταν ώστε να αναστήσει έναν κατεστραμμένο ναό, αλλά εκείνο το μέρος της μελέτης προορίζεται για ένα μελλοντικό άρθρο.

Όταν ο Ροβοάμ εξέδωσε την ανόητη διακήρυξή του στο τέλος των τριών ημερών, τα βασίλεια διαιρέθηκαν.

Και ὅτε πᾶς ὁ Ἰσραὴλ εἶδεν ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν εἰσήκουσεν αὐτῶν, ὁ λαὸς ἀπεκρίθη πρὸς τὸν βασιλέα, λέγων· Τί μερίδα ἔχομεν ἡμεῖς ἐν τῷ Δαυίδ; οὐδὲ κληρονομίαν ἔχομεν ἐν τῷ υἱῷ τοῦ

Ἰεσσαί· εἰς τὰς σκηνάς σου, Ἰσραὴλ· τώρα κοίτα τὸν οἶκόν σου, Δαυίδ. Καὶ ὁ Ἰσραὴλ ἀνεχώρησεν εἰς τὰς σκηνὰς αὐτοῦ. Ὅσον δὲ περὶ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ οἵτινες κατόικουν ἐν ταῖς πόλεσι τοῦ Ἰούδα, ὁ Ροβοὰμ ἐβασίλευσεν ἐπ’ αὐτούς. Τότε ὁ βασιλεὺς Ροβοὰμ ἀπέστειλεν τὸν Ἀδωράμ, ὃς ἦτο ἐπὶ τοῦ φόρου· καὶ πᾶς ὁ Ἰσραὴλ ἐλιθοβόλησεν αὐτὸν μετὰ λίθων, καὶ ἀπέθανεν. Διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς Ροβοὰμ ἔσπευσε νὰ ἀναβῆ εἰς τὴν ἄμαξάν του, διὰ νὰ φύγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ. Οὕτως ὁ Ἰσραὴλ ἀπεστάτησεν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Δαυίδ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Καὶ συνέβη, ὅτε πᾶς ὁ Ἰσραὴλ ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἱεροβοὰμ ἐπέστρεψεν, ἀπέστειλαν καὶ ἐκάλεσαν αὐτὸν εἰς τὴν σύναξιν, καὶ ἔκαμαν αὐτὸν βασιλέα ἐπὶ πάντα τὸν Ἰσραὴλ· δὲν ἠκολούθησε τὸν οἶκον τοῦ Δαυίδ οὐδεὶς, εἰ μὴ μόνον ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα. Α΄ Βασιλέων 12:16–20.

Ἡ προφητεία ὅτι θα δινόταν στον Ἱεροβοὰμ βασιλεία εἶχε εκπληρωθεῖ, καὶ εκπληρώθηκε κατὰ τὸν χρόνο που εἶχε ἐξέλθει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ζηλότυπος επειδὴ τὸ αγιαστήριον τοῦ Θεοῦ βρισκόταν στὴν πόλιν τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν πόλιν τὴν ὁποία ὁ Θεὸς εἶχε ἐκλέξει γιὰ νὰ θέσει ἐκεῖ τὸ ὄνομά του, ὁ Ἱεροβοὰμ ἐπιδόθηκε στο νὰ παραχαράξῃ τὸ αγιαστήριον, τὴν ἱερωσύνη καὶ τὴ λατρευτικὴ υπηρεσία που εἶχε ὀριστεῖ νὰ ἐπιτελεῖται μόνον στὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸ ἔργο τοῦ Ἱεροβοὰμ, με τὴν ἐγκαθίδρυση ἐνός παραχαραγμένου συστήματος λατρείας στὶς βόρειες δέκα φυλές, ἀποτελεῖ ἄμεσο παραλληλισμὸ πρὸς τὴν ἀνταρσία τοῦ Ααρών καὶ τοῦ χρυσοῦ μόσχου, καὶ ἔτσι παρέχει μίᾳ ἀκόμη μαρτυρία, ὄχι μόνον γιὰ τὸν προσεχῶς ἐρχόμενο νόμον τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνταρσία τοῦ 1863.

Καὶ εἶπε ὁ Ἱεροβοὰμ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Τώρα ἡ βασιλεία θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δαυίδ· εἴαν ὁ λαὸς οὗτος ἀναβῆ διὰ νὰ προσφέρῃ θυσίαν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου ἐν Ἱερουσαλήμ, τότε ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου θέλει ἐπιστρέψῃ πάλιν πρὸς τὸν κύριον αὐτῶν, πρὸς τὸν Ροβοὰμ, βασιλέα τοῦ Ἰούδα, καὶ θέλουσι με φονεύσει, καὶ ἐπιστρέψῃ πάλιν πρὸς τὸν Ροβοὰμ, βασιλέα τοῦ Ἰούδα. Ὅθεν ὁ βασιλεὺς ἐσυμβουλευθὴ καὶ ἔκαμε δύο μόσχους χρυσοῦς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Εἶναι πολὺ διὰ σας νὰ ἀναβαίνητε εἰς Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ οἱ θεοὶ σου, Ἰσραὴλ, οἵτινες σε ἀνεβίβασαν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καὶ ἔστησε τὸν ἕνα ἐν Βαιθήλ, καὶ τὸν ἄλλον ἔθεσεν ἐν Δαν. Καὶ τὸ πρᾶγμα τούτο ἐγένεεν ἀμαρτία· διότι ὁ λαὸς ἐπορεύετο νὰ προσκυνῇ ἐνώπιον τοῦ ἐνός, ἕως Δαν. Καὶ ἔκαμεν οἶκον ὑψηλῶν τόπων, καὶ ἔκαμε ἱερεῖς ἐκ τῶν ἐσχάτων τοῦ λαοῦ, οἵτινες δὲν ἦσαν ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Λευΐ. Καὶ διώρισεν ὁ Ἱεροβοὰμ εορτὴν ἐν τῷ ογδόῳ μηνί, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ μηνός, ὁμοίαν πρὸς τὴν εορτὴν τὴν ἐν Ἰούδα, καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Οὕτω ἔκαμεν ἐν Βαιθήλ, θυσιάζων εἰς τοὺς μόσχους τοὺς ὁποίους ἔκαμε· καὶ ἐγκατέστησεν ἐν Βαιθήλ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων, τοὺς ὁποίους εἶχε κάμει. Καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ἐν Βαιθήλ, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ ογδόου μηνός, ἥτοι ἐν τῷ μηνί τὸν ὁποῖον ἐπενόησεν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ καρδίας· καὶ διώρισεν εορτὴν εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· καὶ ἀνέβη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐθυμίασε. Α΄ Βασιλέων 12:26–33.

Ἡ ἀνταρσία τοῦ Ἱεροβοὰμ παρέχει μίᾳ ἀκόμη γραμμὴ ἀλήθειας, τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ παραθέσουμε ἐπᾶνω στὴν ἀνταρσία τοῦ Ααρών, στὴν ἀνταρσία τοῦ προτεσταντικῆς κέρατος τοῦ 1863, καὶ στὴν ἀνταρσία τοῦ ρεπουμπλικανικῆς κέρατος κατὰ τὸν ἐπικείμενον νόμον τῆς Κυριακῆς, καὶ ἔτσι διευρύνει τὴν προφητικὴ μαρτυρία. Στὴν ἀνταρσία τοῦ χρυσοῦ μόσχου τοῦ Ααρών, ὁ Κύριος ἀλλάξε τὴν καθορισμένη μέθοδον ἐπιλογῆς τῆς ἱερωσύνης.

Πριν από την ανταρσία, ο πρωτότοκος κάθε φυλής επρόκειτο να καταστεί μέρος της ιερωσύνης. Αλλά κατά την ανταρσία του χρυσού μόσχου επί Ααρών, μόνο η φυλή του Λευί στάθηκε με τον Μωυσή. Για τον λόγο αυτόν ο Θεός μετέβαλε τον καθορισμένο τρόπο με τον οποίο προορίζονταν άνδρες για την ιερωσύνη, και από εκείνο το σημείο και έπειτα μόνο η οικογένεια του Λευί θα αποτελούσε την ιερωσύνη.

Και όταν ο Μωυσής είδε ότι ο λαός ήτο γυμνός· (διότι ο Ααρών τούς είχε γυμνώσει προς αισχύνην αυτών μεταξύ των εχθρών αυτών·) τότε ο Μωυσής εστάθη εις την πύλην του στρατοπέδου και είπε· Τίς είναι με το μέρος του Κυρίου; ας έλθη προς εμέ. Και συνήχθησαν προς αυτόν πάντες οι υιοί του Λευϊ. Και είπε προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ· Θέσατε έκαστος την ρομφαίαν αυτού εις τον μηρόν αυτού, και διέλθετε και επανέλθετε από πύλης εις πύλην διά μέσου του στρατοπέδου, και φονεύσατε έκαστος τον αδελφόν αυτού, και έκαστος τον σύντροφον αυτού, και έκαστος τον πλησίον αυτού. Και οι υιοί του Λευϊ έπραξαν κατά τον λόγον του Μωυσεώς· και έπεσαν εκ του λαού εκείνην την ημέραν περίπου τρεις χιλιάδες άνδρες. Έξοδος 32:25–28.

Ο Ιεροβοάμ παραχάραξε το έργο που είχε επιτελέσει ο Θεός κατά την αποστασία του Ααρών, όταν ο Θεός είχε αναδείξει νέα ιερωσύνη από τη φυλή του Λευί, διότι ο Ιεροβοάμ «έκαμεν ιερείς εκ των εσχάτων του λαού, οίτινες δεν ήσαν εκ των υιών Λευι». Η αποστασία στην αρχή του βασιλείου των βόρειων δέκα φυλών παραλληλίζεται με την αποστασία του Ααρών και των χορευόντων αφρόνων. Η αποστασία έλαβε χώρα μετά την έξοδο από την Αίγυπτο, σε εκπλήρωση προφητείας που υποσχόταν ότι θα εγκαθιδρυόταν βασίλειο. Και στις δύο περιπτώσεις εγκαθιδρύθηκε νέα ιερωσύνη, γεγονός που συνιστούσε μεταβολή από την προηγούμενη τάξη εκλογής των ιερέων.

Η αποστασία του χρυσού μόσχου του Ααρών επαναλήφθηκε, αλλά διπλασιάστηκε από τον Ιεροβοάμ, διότι κατασκεύασε δύο χρυσούς μόσχους και τους τοποθέτησε σε δύο πόλεις. Η πόλη Δαν αντιπροσωπεύει την πολιτειακή εξουσία, διότι το Δαν σημαίνει «κρίνειν», και η πόλη Βαιθήλ αντιπροσωπεύει την εκκλησιαστική εξουσία, διότι το Βαιθήλ σημαίνει «ο οίκος του Θεού». Οι χρυσοί μόσχοι έφεραν τον ίδιο συμβολισμό με τον μόσχο του Ααρών, αλλά με την πρόσθετη μαρτυρία της ένωσης Εκκλησίας και Κράτους, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από τις δύο πόλεις. Ένας μόσχος ήταν η ανώτατη μορφή ειδωλολατρικής προσφοράς και, επομένως, αντιπροσωπεύει μια παραχαραγμένη προσφορά του Χριστού. Το χρυσάφι είναι σύμβολο της Βαβυλώνας, και ο μόσχος ήταν εικόνα θηρίου. Όπως ακριβώς ο Ααρών θέσπισε ψευδή ημέρα λατρείας, έτσι και ο Ιεροβοάμ θέσπισε εορτή και φρόντισε ώστε η ημερομηνία της εορτής να μη συμφωνεί με τον χρόνο της αληθινής λατρείας στην Ιερουσαλήμ.

Όλα τα στοιχεία του επικείμενου νόμου της Κυριακής αντιπροσωπεύονται στη μαρτυρία της ανταρσίας του Ιεροβοάμ: η ψευδής θυσία (ο μόσχος), ο ψευδής Χριστός (το θυσιαστήριο), η εικόνα του θηρίου (ο συνδυασμός Εκκλησίας και Κράτους), η ψευδής ημέρα λατρείας (η Κυριακή) και ένα πλαστό ιερατείο.

Η αρχή του αρχαίου Ισραήλ, η αρχή των δέκα βόρειων φυλών ως βασιλείου, και η αρχή του Αντβεντισμού κατέχουν όλα τα ίδια προφητικά στοιχεία, και μαζί προσδιορίζουν τα προφητικά στοιχεία του επικείμενου νόμου της Κυριακής. Το αρχαίο Ισραήλ είχε εξέλθει από τη δουλεία της Αιγύπτου, ο Ιεροβοάμ είχε εξέλθει από την Αίγυπτο, όπου είχε καταφύγει για να διαφύγει τον

διωγμό του Σολομώντα, και ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός μόλις είχε εξέλθει από τη δουλειά του παπισμού.

Η ιερωσύνη του Λευί εγκαθιδρύθηκε κατά την αποστασία του Ααρών, η παραποιημένη ιερωσύνη των ελαχίστων των ανθρώπων ανεγέρθηκε στη μαρτυρία του Ιεροβοάμ, και όταν ο Κύριος εισήλθε σε διαθήκη με τον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό, σύμφωνα με τον Πέτρο, οι Μιλλερίτες ήσαν «γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου, όστις σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως». Το φως στο οποίο είχαν κληθεί οι Μιλλερίτες ήταν το φως των πολύτιμων λίθων του Μίλλερ, όπως παριστάνεται επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ, που είχαν προτυπωθεί στην ιστορία της αποστασίας του Ααρών από τις δύο πλάκες των Δέκα Εντολών. Το σκότος από το οποίο εκλήθησαν να εξέλθουν ήταν οι Σκοτεινοί Αιώνες της παπικής κυριαρχίας, που είχαν προτυπωθεί από το σκότος της αιγυπτιακής δουλείας.

Όταν ο Χριστός ανόρθωσε τον ναό που είχε καταπατηθεί τόσο από τον παγανισμό όσο και από τον παπισμό, το έπραξε σε σαράντα έξι έτη, από το 1798 έως το 1844. Αφού είχε οικοδομήσει τον ναό, τότε, ως ο Άγγελος της Διαθήκης, ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του στις 22 Οκτωβρίου 1844, διότι είχε ανορθώσει τον ναό που είχε καταπατηθεί και καταστραφεί, και επίσης εξάγνισε μία ιερωσύνη που αντιπροσωπευόταν από τη φυλή του Λευί.

Αλλ' ποίος δύναται να ύπομείνη την ημέραν τής παρουσίας αυτού; και ποίος θέλει σταθῆ ὅταν ἐμφανισθῆ; διότι αὐτός εἶναι ὡς πῦρ χωνευτηρίου καὶ ὡς σαπώνιον κναφέως· καὶ θέλει καθίσαι ὡς χωνευτῆς καὶ καθαριστῆς τοῦ ἀργυρίου· καὶ θέλει καθαρίσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῖ, καὶ θέλει ἐκκαθαρίσει αὐτοὺς ὡς τὸν χρυσὸν καὶ τὸ ἀργύριον, διὰ νὰ προσφέρωσι πρὸς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ. Τότε ἡ προσφορὰ τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ θέλει εἶσθαι εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον, ὡς ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς ἀρχαίαις καὶ ὡς ἐν τοῖς πρότεροις ἔτεσιν. Μαλαχίας 3:2-4.

Την 22α Οκτωβρίου 1844, ο Χριστός ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του και εισήλθε σε διαθήκη με έναν λαό ο οποίος αντιπροσωπευόταν από τη Λευιτική ιεροσύνη· όμως, έως το 1863, είχαν επαναλάβει την ανταρσία του Ααρών, και η Μιλλεριτική ιεροσύνη μεταβλήθηκε στη Λαοδικειακή ιεροσύνη, όπως αντιπροσωπεύεται από την ιεροσύνη του Ιεροβοάμ, αποτελούμενη από τους κατωτάτους των ανθρώπων, και από τους χορεύοντες μωρούς του Ααρών. Εντούτοις, η μαρτυρία της ανταρσίας του Ιεροβοάμ περιέχει μια ευρύτερη μαρτυρία περί της ανταρσίας του 1863. Όταν ο Ιεροβοάμ εγκαινίασε το ψευδές του σύστημα λατρείας, ένας προφήτης από την Ιερουσαλήμ απεστάλη για να ελέγξει την ανταρσία του Ιεροβοάμ, όπως προτυπώνεται από το γεγονός ότι ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός οδηγήθηκε να αποδεχθεί το Σάββατο των Δέκα Εντολών ως ημέρα αναπαύσεως.

Όταν ο Αντβεντισμός αποδέχθηκε το φως του τρίτου αγγέλου και το αγιαστήριο, αντιπροσώπευαν έλεγχο προς εκείνους τους Προτεστάντες που είχαν απορρίψει το αυξανόμενο φως της αποσφράγισης, η οποία άρχισε στον καιρό του τέλους το 1798. Ακριβώς όπως ο αρχαίος Ισραήλ είχε λησμονήσει το Σάββατο κατά την αιγυπτιακή του δουλειά, έτσι και η εκκλησία στην έρημο είχε λησμονήσει το Σάββατο έως ότου έφθασε το 1798. Το αυξανόμενο φως του αγγέλματος της ώρας της κρίσεως, που μεταφέρθηκε από τους Μιλλερίτες, οδήγησε τελικώς στο αγιαστήριο και

στον νόμο του Θεού.

Εκείνο το φως έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844 και αντιπροσώπευε επίπληξη κατά της ψευδούς λατρείας προς εκείνους που είχαν κληθεί να εξέλθουν πλήρως από τις ψευδείς διδασκαλίες του Καθολικισμού. Η λατρεία του ήλιου είναι το σημείο της εξουσίας του Καθολικισμού επάνω στις εκκλησίες που επέστρεψαν στον κόλπο της. Αυτή η επίπληξη παριστάνεται κατά την εγκαινίαση από τον Ιεροβοάμ του ψευδούς του συστήματος λατρείας.

Και ο Ίεροβοάμ καθιέρωσε έορτην εν τῷ ὀγδόῳ μηνί, τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός, ὁμοίαν πρὸς τὴν έορτὴν τὴν ἐν Ἰούδα, καὶ προσέφερε ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Οὕτως ἔπραξεν ἐν Βαιθήλ, θυσιάζων τοῖς μόσχοις οὓς εἶχεν κατασκευάσει· καὶ ἐγκατέστησεν ἐν Βαιθήλ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων, οὓς εἶχεν ποιήσει. Καὶ προσέφερε ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, τοῦ ὁποίου εἶχεν κατασκευάσει ἐν Βαιθήλ, τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ὀγδοῦ μηνός, δηλαδὴ τοῦ μηνός ὃν εἶχεν ἐπινοήσει ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ καρδίας· καὶ καθιέρωσε έορτὴν εἰς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· καὶ προσέφερε ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἕκαιε θυμίαμα. Καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ Ἰούδα εἰς Βαιθήλ διὰ λόγου Κυρίου· καὶ ὁ Ίεροβοάμ ἴστατο πλησίον τοῦ θυσιαστηρίου διὰ νὰ κάψῃ θυμίαμα. Καὶ ἐβόησε κατὰ τοῦ θυσιαστηρίου ἐν λόγῳ Κυρίου, καὶ εἶπεν· Ὡ θυσιαστήριον, θυσιαστήριον, οὕτως λέγει Κύριος· Ἴδού, τέκνον θέλει γεννηθῆ εἰς τὸν οἶκον Δαυὶδ, Ἰωσίας τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ σοῦ θέλει προσφέρει τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων, οἱ καίουσι θυμίαμα ἐπὶ σοῦ, καὶ ὅσα ἄνθρώπων θέλουσι καυθῆ ἐπὶ σοῦ. Καὶ ἔδωκε σημεῖον ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, λέγων· Τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ἐλάλησεν ὁ Κύριος· Ἴδού, τὸ θυσιαστήριον θέλει σχισθῆ, καὶ ἡ τέφρα ἢ ἐπάνω αὐτοῦ θέλει χυθῆ. Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ίεροβοάμ τὸν λόγον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὃς ἐβόησε κατὰ τοῦ θυσιαστηρίου ἐν Βαιθήλ, ὥστε ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, λέγων· Συλλάβετε αὐτόν.

Και ἐξηράνθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐξέτεινε κατ' αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐπαναφέρει πρὸς ἑαυτόν. Καὶ τὸ θυσιαστήριον ἐσχίσθη, καὶ ἡ σποδὸς ἐξεχύθη ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, κατὰ τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶχεν ἐνδείξει διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· Δεήθητι τώρα τὸ πρόσωπον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, καὶ προσευχήθητι δι' ἐμέ, διὰ νὰ ἀποκατασταθῆ πάλιν ἡ χεὶρ μου. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐδεήθη τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ βασιλέως ἀποκατεστάθη εἰς αὐτόν πάλιν, καὶ ἔγεινεν ὡς πρότερον. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· Ἐλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ ἀναψύχθητι, καὶ ἐγὼ θέλω σοῦ δώσει ἀμοιβήν. Καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν βασιλέα· Ἐὰν μοι δώσεις τὸ ἥμισυ τοῦ οἴκου σου, δὲν θέλω εἰσελθεῖ μετὰ σοῦ, οὔτε θέλω φάγῃ ἄρτον οὔτε πιεῖ ὕδωρ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· διότι οὕτως μοι ἐδόθη ἐντολή διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, λέγουσα· Μὴ φάγῃς ἄρτον, μηδὲ πίῃς ὕδωρ, μηδὲ ἐπιστρέψῃς διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἣς ἦλθες. Καὶ ἀπῆλθε δι' ἄλλης ὁδοῦ, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν διὰ τῆς ὁδοῦ δι' ἣς ἦλθεν εἰς Βαιθήλ. Γ' Βασιλειῶν 12:32–13:10.

Μαζί με την ανταρσία των χρυσών μόσχων στη μαρτυρία του Ααρών και του Ιεροβοάμ, περιλαμβάνεται στη μαρτυρία του και η πραγματική εγκαινίαση του ψευδούς συστήματος λατρείας που θέσπισε ο Ιεροβοάμ. Αυτή η εγκαινίαση αντιπροσωπεύει τη διάκριση μεταξύ της λατρείας που επρόκειτο να τελείται στην Ιερουσαλήμ και του παραποιημένου συστήματος του Ιεροβοάμ. Από το 1798 έως το 1844, ο Κύριος έβγαλε τον λαό Του από το σκοτάδι της παπικής κυριαρχίας στο θαυμαστό προφητικό φως που αντιπροσωπεύεται από τους τρεις αγγέλους της

Αποκάλυψης δεκατέσσερα. Οι Προτεσταντικές εκκλησίες απέρριψαν εκείνο το φως και, πράττοντας έτσι, έγιναν οι θυγατέρες του Καθολικισμού το 1844.

Η λατρεία του Ιεροβοάμ προεικόνιζε το καθολικό σύστημα λατρείας, και στην αφήγησή του το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ αντιπροσωπεύει το ψευδές σύστημα του Καθολικισμού, στο οποίο οι Προτεστάντες της Μιλλεριτικής ιστορίας επέλεξαν να παραμείνουν. Το σύμβολο εκείνου του συστήματος είναι η λατρεία του ήλιου.

Οι πιστές και φρόνιμες παρθένες που εισήλθαν στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844 αντιπροσώπευαν έναν έλεγχο προς τους Προτεστάντες, οι οποίοι μόλις είχαν επιστρέψει στην επιρροή του Καθολικισμού και έγιναν θυγατέρες της Ρώμης. Κατά την καθιέρωση του πλαστού συστήματος λατρείας του Ιεροβοάμ, ένας προφήτης ήλθε από τον Ιούδα και επέπληξε τον Ιεροβοάμ, προτυπώνοντας έτσι τις πιστές παρθένες που εισήλθαν στα Άγια των Αγίων και οδηγήθηκαν να αναγνωρίσουν τον νόμο του Θεού. Η ιστορία εκείνου του προφήτη και του ελέγχου του προς τον Ιεροβοάμ είναι εξαιρετικά διαφωτιστική όταν εξετάζεται η αποστασία του 1863· όμως η ιστορία αυτή πρέπει να περιμένει έως ότου τοποθετηθεί ένα τέλος μαζί με μία αρχή.

Οι απαρχές του αρχαίου Ισραήλ, το βασίλειο του Ιεροβοάμ και ο σύγχρονος Ισραήλ ευθυγραμμίζονται όλα, και από κοινού παρέχουν τρεις μάρτυρες του τέλους του θηρίου της γης της Αποκάλυψης δεκατρία, κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Οι πιστοί του Μιλλεριτικού Αντβεντισμού στις 22 Οκτωβρίου 1844 έγιναν το αληθινό προτεσταντικό κέρασ του θηρίου της γης, και το έπραξαν αυτό μέσα στην ιστορία που άρχισε κατά τον καιρό του τέλους, το 1798. Το 1798 ήταν η απαρχή του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας, των Ηνωμένων Πολιτειών, και της εγκαθιδρύσεως του αληθινού προτεσταντικού κέρατος του Αντβεντισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σε εκείνη την αρχική ιστορία αναπαρίσταται η τελική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Οι τρεις αρχικοί μάρτυρες του αρχαίου, του σύγχρονου και του Ισραήλ του Ιεροβοάμ απεικονίζουν το τέλος του θηρίου της γης, αλλά υπάρχει επίσης και ένα άλλο τέλος, το οποίο χρειάζεται να τεθεί εκ των προτέρων προτού εκτεθεί η μαρτυρία του προφήτη που ήλθε από τον Ιούδα και επέπληξε τον Ιεροβοάμ. Η ιστορία του τέλους που πρέπει να συμπεριληφθεί είναι το τέλος των βόρειου και νότιου βασιλείων του Ισραήλ, όπως αυτό παριστάνεται από τον προφήτη Ιεζεκιήλ.

Δεν θα πρέπει να λησμονείται ότι εκείνο το οποίο τώρα παρουσιάζουμε είναι πως η αποστασία του 1863 σημειώνεται από το πρώτο βδέλυγμα του όγδοου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ, το οποίο ήταν η εικόνα της ζηλοτυπίας. Μόλις εξετάσουμε το τέλος των βόρειου και νότιου βασιλείων, όπως παριστάνεται από τον Ιεζεκιήλ, θα έχουμε υπεραρκετές αποδείξεις για να στηρίξουμε ότι η αποστασία του 1863 απεικονίστηκε από την αποστασία του Ααρών και του Ιεροβοάμ, και ότι προσδιορίζει την αρχή της πρώτης από τέσσερις γενεές του Λαοδικειανού Αντβεντισμού.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Και ο λόγος του Κυρίου ήλθε πάλιν προς εμέ, λέγων· Επιπλέον, υιέ ανθρώπου, λάβε εις σεαυτόν μία ράβδο και γράψε επ' αυτής, Διά τον Ιούδαν και διά τους υιούς του Ισραήλ, τους

συντρόφους αυτού· έπειτα λάβε άλλη ράβδο και γράψε επ' αυτής, Διά τον Ιωσήφ, τη ράβδο του Εφραΐμ, και διά όλον τον οίκο του Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού· και ένωσέ τας, την μίαν με την άλλην, εις μίαν ράβδον· και θέλουσι γίνει μία εν τη χειρί σου. Και όταν οι υιοί του λαού σου σοι είπωσι, λέγοντες, Δεν θέλεις να μας δείξεις τι σημαίνουν αυτά διά σε; είπον προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέλω λάβει τη ράβδον του Ιωσήφ, ήτις είναι εν τη χειρί του Εφραΐμ, και τας φυλάς του Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού, και θέλω θέσει αυτά μετ' αυτού, τουτέστι με τη ράβδον του Ιούδα, και θέλω κάμει αυτά μίαν ράβδον, και θέλουσιν είσθαι μία εν τη χειρί μου. Και αι ράβδοι, επί των οποίων γράφεις, θέλουσιν είσθαι εν τη χειρί σου ενώπιον των οφθαλμών αυτών. Και είπον προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέλω λάβει τους υιούς του Ισραήλ εκ μέσου των εθνών, όπου υπήγαν, και θέλω συνάξει αυτούς πανταχόθεν, και θέλω φέρει αυτούς εις την γην αυτών·

Και θέλω καταστήσει αυτούς ένα έθνος εν τη γη, επί των ορέων του Ισραήλ· και εις βασιλεύς θέλει είσθαι βασιλεύς επί πάντας αυτούς· και δεν θέλουσιν είσθαι πλέον δύο έθνη, ουδέ θέλουσι διαιρεθή πλέον εις δύο βασιλεία διόλου· ουδέ θέλουσι μιανθή πλέον με τα είδωλα αυτών, ούτε με τα βδελύγματα αυτών, ούτε με ουδεμίαν εκ των παραβάσεων αυτών· αλλά θέλω σώσει αυτούς εκ πάντων των κατοικητηρίων αυτών, όπου ημάτησαν, και θέλω καθαρίσει αυτούς· και θέλουσιν είσθαι λαός μου, και εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών. Και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι βασιλεύς επ' αυτούς· και πάντες ούτοι θέλουσιν έχει ένα ποιμένα· θέλουσι περιπατεί εν ταις κρίσεσί μου, και θέλουσι φυλάττει τα διατάγματά μου, και εκτελεί αυτά. Και θέλουσι κατοικεί εν τη γη, την οποίαν έδωκα εις Ιακώβ τον δούλον μου, όπου κατώκησαν οι πατέρες σας· και θέλουσι κατοικεί εν αυτή, αυτοί και τα τέκνα αυτών και τα τέκνα των τέκνων αυτών εις τον αιώνα· και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι άρχων αυτών εις τον αιώνα. Και έτι θέλω συνάψει προς αυτούς διαθήκην ειρήνης· διαθήκη αιώνιος θέλει είσθαι προς αυτούς· και θέλω στερεώσει αυτούς, και πληθύνει αυτούς, και θέλω θέσει το αγιαστήριόν μου εν μέσω αυτών εις τον αιώνα. Και η σκηνή μου θέλει είσθαι μετ' αυτών· και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Και τα έθνη θέλουσι γνωρίσει ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο αγιάζων τον Ισραήλ, όταν το αγιαστήριόν μου ήναι εν μέσω αυτών εις τον αιώνα. Ιεζεκιήλ 37:15–28.